

Καὶ δὲν τῆς ἔλεγε, καυμένο, πῶς τὸ ἦρες σύ, νὰ πάρης τό-
σην ἀμοιβήν; » — « Ἀμὴ καὶ πῶς; ἠθέλατε νὰ εἶπω
ψεῦμα; » ... Καὶ ἐκίνησεν ὁ ποιητὴς τὴν κεφαλὴν καὶ
εἶπεν: Εἶχες δίκαιον, κυρία· ἂν πολὺ θὰ ἦτο, πέραν τοῦ ὀ-
φειλομένου μέτρου, τὸ νὰ ἔδιδες ὀλίγα κέρματα εἰς τὸ παιδί,
ἐνῶ αὐτὸ δὲν ἦρε τὸ ἀπολεσθὲν σου ψέλλιον κ' ἡ ἀμοιβὴ
δὲν τῷ ἀνῆκεν, ἀλλ' ὁ πλοῦτος ὅλος βέβαιά σου ὁ ἀμέτρη-
τος δὲν θὰ ἐπῆρκει νὰ ἀμείψῃ τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν
τὸ πτωχὸ αὐτὸ ἕζυπόλυτο δὲν ἔπῃρε μίαν δεκαροῦλα, δη-
λαδὴ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀθώας κ' εὐσταθοῦς φιλαληθείας
του! « Ἀμὴ καὶ πῶς; ἠθέλατε νὰ εἶπω ψεῦμα; » Δὲν τὸ
εἶπε, δὲν τὸ εἶπεν, οὔτε φεῦ! διὰ νὰ πάρῃ τὸ πτωχὸ πτω-
χὸ μὴ δεκαροῦλα ἀπὸ τὴν βαθύπλουτον!

Ἐν Ἀθήναις, 1886.

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

ΕΠΙ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ...

Κόρη, ξανθοῦλα λιγερή, γλαρὴ γαλινομάτα
Γιορτάζει καὶ μαζὺ μ' αὐτὴ γιορτάζ' ἡ φύσις ὅλη.
Καὶ νεῖος, γεμάτος αἴσθημα, ὅλος καρδιὰ καὶ νεῖάτα
Τὶ νὰ τῆς στείλῃ ἐλόγιαζε στὴ λατρευτὴ τῆς σχόλη.

Δυὸ ἄστρα ἔπ' οὐρανοῦ νὰ κλέψῃ τὰ παλῆτια;
Μὰ εἶνε ἐμμορφότερα τὰ γαλιανὰ τῆς μάτια.
Στολίδια νὰ τῆς πάῃ χρυσᾶ, ἡ κόρη νὰ φορέσῃ;
Μαλλιὰ χρυσάφι χύνονται ὡς τὴ λιγνὴ τῆς μέση.
Λουλούδια; ... Μὰ τριαντάφυλλο τὰ μάγουλά τῆς βίφει
Καὶ γιασεμὶ τὸ μέτωπο ποῦ ζῶνει τὸ χρυσάφι.

Καὶ ὁ φτωχὸς, περίλυπος τὸ νοῦ του βασανίζει
Καὶ δὲ θωρεῖ στὸ πλάϊ του μυρτιά πῶς λουλουδιζει...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ